

Göteborgs stifts Präst- och diakonmöte 2017

Predikan av biskop Per Eckerdal vid
sändningsmässa 16/3 2017 i Göteborgs
domkyrka.

*Vi går med sång om kärlek, Guds stora
glädjebud*

Epistel: 2 Petr 1:19; Evangelium Luk 4:16-21

Alla dagar som diakon eller präst är inte självklara dagar med lätta steg. Det finns dagar eller rentav tider med solförmörkelse. Dagar när man känner sig ensam med sina tankar. Dagar när hjärtats samtal känns stumt. Dagar när man inte når fram, inte räcker till. Tider av missmod. Då kan till och med ett möte som detta bli plågsamt, ensamheten så mycket större.

Episteltexten talar om ett mörkt rum tillsammans med uppmaningen att vi ska lita ännu mer på profetorden. Uppmaningen riktas i Petri andra brev till de kristna som väntar på Kristi återkomst, när väntan börjar kännas plågsamt lång för dem. Låt löftena i Guds ord lysa för er som lampor i ett mörkt rum, tills dagen gryr! Jag till morgonstjärnan som förebådar gryningen lyser. Petriorden hänvisar bakåt för att kunna rikta blicken framåt. Guds löften, som när skriftorden författas också hade tagit mänsklig boning i Jesus Kristus, lyser vägen framåt. I Petribrevet betonas att detta inte vilade på något önsketänkande: "Jag hade med egna ögon sett honom" – "den rösten hörde jag själv komma" läser vi. (2 Petr 1:16,18). Det finns en faktisk grund.

På samma sätt kan vi tänka. Bakom diakoner, präster och biskop finns vår vigning. Något vi har varit med om och hört med egna öron och sett med egna ögon. Vi har känt beröringen vid vigningshandlingens handpåläggning. Inte endast en känsla utan ett erfaret faktum. Den kallelse och det tilltalet av Jesus Kristus vi

uppfattat i vår inre kallelse har till yttermera visso kyrkan prövat och bekräftat, ytterst genom vår vigning. Genom att i minnet levandegöra vigningen och dess ömsesidiga löften får vi uppmuntran att se framåt. Vi hittade inte på våra uppdrag, de överlämnades till oss. "Åt dig ska nu anförtros uppdraget att vara präst, att vara diakon." Kallade och anförtrödda ett uppdrag kan vi vara förvissade om att vi inte går i egen sak. Uppdraget har vi fått och får vi från den Uppståndne.

När portarna öppnades till synagogan i Nasaret kom Jesus. Han var ju hemma där. Liksom han är här, i sin kyrka och i denna församling. Han har låtit sina ord höras här, och det är inte ord av uppgivenhet! "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga, befrielse för de fångna, syn för de blinda, frihet åt förtryckta, att förkunna ett nådens år från Herren. Och nu säger han till oss: Idag har detta skriftens ord gått i uppfyllelse inför er som hör mig.

Vi går inte i egen kraft. Vi ingår i kyrkans långa kedja av uppdragstagare för att gå med Guds stora glädjebud. Diakoner och präster, ge inte upp ert frimodighet. Låt allt missmod vika. Vet att du inte behöver bära allt på egna axlar och med egen förmåga. Vila i er vigning och i de löften om trofast följe som Kristus ger de sina. Sjung med psalmens ord i full tillit till uppdragsgivaren: "I tro och helig oro går vi som Herrens folk att i en okänd framtid få vara Ordets tolk. Vårt mål är själva vägen, ett liv i tjänst åt Gud. Vi går med sång om kärlek, Guds stora glädjebud!" (Sv psalm 92:4)